

Sprawozdanie z uczestnictwa w wyprawie na Nanga Parbat

1. Kraj i miejscowość wyjazdu.

Pakistan, Himalaje, Nanga Parbat

2. Data wyjazdu.

02.06.2013

3. Data powrotu.

02.07.2013

4. Uczestnicy:

1. Kristina Adanin (bez dof.)
2. Ismail Asgarow (bez dof.)
3. Israfil Aszurly (bez dof.)
4. Saulius Damulevicius (bez dof.)
5. Aleksandra Dzik - kierowniczka, dof. 3600zł
6. Gabriel Filippi (bez dof.)
7. Rufat Godżajew (bez dof.)
8. Ihor karabin (bez dof.)
9. Gienadij Kiriewskij (bez dof.)
10. Aleksiej Kosjakow (bez dof.)
11. Andriej Manujłow (bez dof.)

12. Ernestas Marksaitis (bez dof.)
13. Aleksandr Łutochin (bez dof.)
  14. Oleg Obrizan (bez dof.)
  15. Dmitri Sinew (bez dof.)
  16. Gleb Sokołow (bez dof.)
  17. Jacek Teler (bez dof.)
  18. Iwan Tomow (bez dof.)
  19. Michaił Wieszczagin (bez dof.)
  20. Natalia Zenina (bez dof.)

5. Dofinansowanie.

3600 PLN (A. Dzik)

6. Cele wyjazdu (założone).

- Nanga Parbat (8125 m n.p.m.)

7. Cele zrealizowane

-

8. Uwagi.

Wyprawa przerwana na wczesnym etapie działalności górskiej (założony obóz II) przez atak terrorystyczny na bazę 22.06.2013, w wyniku którego śmierć poniósł uczestnik wyprawy Ernestas Marksaitis oraz 10 innych osób.

9. Podsumowanie wyprawy

Celem wyprawy International Nanga Parbat Expedition 2013 było wejście z zakładaniem obozów na szczyt Nanga Parbat (8125 m n.p.m.) drogą Kinshofera. Wyprawę przewidziano na okres od 2 czerwca do 24 lipca 2013 roku.

5 czerwca wyprawa wyruszyła z Islamabadu, 8 czerwca założono bazę. Dzięki dobremu przygotowaniu kondycyjnemu i sprzętowemu, jak również dobrze układającej się współpracy zarówno w ramach wyprawy, jak i pomiędzy nią a innymi ekspedycjami, działalność górską, polegającą na poręczowaniu odcinka pomiędzy obozem I a II, czyli Kuluaru oraz Ściany Kinshofera, prowadzona była szybko i sprawnie. Opóźniło ją jedynie nieznacznie kilkudniowe załamanie pogody z masywnymi opadami śniegu i dużym zagrożeniem lawinowym.

21 czerwca udało się wspólnymi siłami kilku ekspedycji założyć kluczowy obóz II na ok. 5900 m n.p.m. w tzw. „Orlim Gnieździe”. Ten przełomowy dla działalności górskiej moment spowodował, że większość wspinaczy albo była już w obozie II albo postanowiła tam się udać. Dzięki temu wieczorem 22 czerwca w bazie znajdowało się tylko 12 z 55 alpinistów, działających na Nanga Parbat.

Uczestnicy ekspedycji w Kularze między obozem I a II (fot. Aleksandra Dzik)

22 czerwca ok. godziny 22 bazę zaatakował szesnastoosobowy oddział talibów z organizacji Tehrik-e-Taliban Pakistan (TTP). Rozstrzelali oni 11 osób, w tym jednego uczestnika naszej wyprawy, Ernesta Markšaitisa, a także jednego z kucharzy Alego Husseina. Ponadto zginęli uczestnicy innych ekspedycji, m. in. Igor Swergun, kierownik wyprawy ukraińsko-gruzińsko-słowackiej, Peter Šperka, szef słowackiej Horskiej Služby, oraz jego towarzysz Anton Dobeš. Spośród znajdujących się w bazie wspinaczy ocalał tylko Chińczyk, były wojskowy, który zdołał uciec, oraz Pakistańczyk Sher Khan, któremu talibowie darowali życie.

23 czerwca po otrzymaniu wiadomości o zamachu i wezwaniu na pomoc Armii Pakistanu, wszystkie wyprawy rozpoczęły zejście z obozów II i I, kończąc tym samym działalność górską. Tego samego dnia armia, po opanowaniu i zabezpieczeniu terenu bazy, ewakuowała ocalałych helikopterami do Gilgit, następnie samolotem do Islamabadu. Stamtąd po kilkudniowym oczekiwaniu na przetransportowanie z bazy bagaży, uczestnicy International Nanga Parbat Expedition 3013 powrócili do krajów. Polska część ekspedycji przyleciała 2 lipca, inne osoby w zbliżonych terminach.

Policjanci pakistańscy w bazie po ataku terrorystycznym. (fot. Aleksandra Dzik)

Serdecznie dziękuję Polskiemu Związkowi Alpinizmu za dofinansowanie mojego uczestnictwa w wyprawie.

Aleksandra Dzik